

Nr 38.

Av herr **Gustafsson** i Tenhult **m.fl.**, *om anslag till ombyggnad och modernisering av tjänstebostäderna vid statens järnvägar.*

Riksdagen behandlade under 1939 års riksdag i anledning av motion nr 78 i II kammaren frågan om tjänstebostäderna vid statens järnvägar. I nämnda motion framhölls med stöd av statistiska uppgifter från kungl. järnvägsstyrelsen rörande ifrågavarande bostadsbestånds beskaffenhet det stora behovet och önskvärdheten av snabbare takt i ombyggnads- och moderniseringsarbetet av dessa tjänstebostäder, främst då ifråga om banvaktsstugorna. Riksdagen biföll motionens yrkande om ett högre anslag utöver de summor kungl. järnvägsstyrelsen begärt hos Kungl. Maj:t ur förnyelsefonden.

Under åren 1939—41 har visserligen modernisering och förbättring av tjänstebostäderna vid statens järnvägar i viss utsträckning fortgått. Däremot har kungl. järnvägsstyrelsen av ekonomiska skäl ansett sig böra i avvaktan på lägre priser på byggnadsmaterial upphöra med förändringar från enrumslägenheter till tvårumslägenheter. Kungl. järnvägsstyrelsens inställning till byggnadsverksamheten i detta avseende måste allvarligt beklagas. Ty då över en tredjedel av tjänstebostäderna vid statens järnvägar består av ett rum och kök, borde arbetet för tillkomsten av tvårumslägenheter kontinuerligt fortsätta och icke avbrytas. Blir det senare fallet, måhända under en längre tidsperiod, blir ju den personal som anvisas — och som enligt gällande tjänstgöringsreglemente är skyldig bebo anvisad tjänstebostad — berövad möjligheter att inom överskådlig framtid kunna erhålla rymligare och ändamålsenligare bostäder.

Därtill kommer även en annan synpunkt som, enligt vår mening, ej heller bör förbises i detta sammanhang. Riksdagen anslog nämligen under 1941 års riksdag i anledning av proposition angående bostadsproduktionen inte mindre än 20 millioner kronor i förbättringsbidrag. Socialministern framhöll i nämnda proposition att han föreslog så betydande summor till rena bidrag för att byggnadsverksamheten skulle komma igång och att bidragen skulle förhindra avvaktan på lägre priser.

Det synes oss därför något egendomligt, att staten i det ena fallet begär att kommuner och enskilda personer skola sätta igång byggnadsverksamhet under det att staten i andra fall som nu ifråga om ett affärsdrivande verk anser sig uteslutande av ekonomiska skäl böra avvakta gynnsammare prisläge.

Staten borde icke tillämpa en princip, när det gäller kommunernas eller

enskilda personers byggnadsverksamhet, och en annan princip för sina af-färsdrivande verk. Anser sig staten böra investera kapital och ge direkta sub-ventioner till byggnadsföretag i kommunal eller enskild regi, borde väl staten också kunna anse det lika riktigt och befogat att kapital användes i den bo-stadsproduktion som avser att bostäder tillhandahållas åt statens egna be-fattningshavare.

Med hänsyn till att priserna på byggnadsmaterial stigit sedan år 1939 och dels med hänsyn till det stora behovet av tillgång på bättre, rymligare och ändamålsenligare bostäder för befattningshavare vid statens järnvägar, och dels med hänsyn till de stora summor riksdagen i annat sammanhang före-gående år anvisade till bostadsproduktionen hemställes,

att riksdagen må bevilja ett anslag av 500.000 kronor till ombyggnad och modernisering av tjänstebostäderna vid sta-tens järnvägar.

Stockholm den 20 jan. 1942.

Edvin Gustafsson.

Lars Lindahl.

Abel Sundberg.

Aug. Spångberg.

C. P. Olsson.

John Ericsson.

Einar Johansson.
